

[Nina Andersen.]

forslag til ændring af loven om radiospredning. Dengang endte et forslag om direkte lyttervalgt repræsentation i radiorådet med en henstilling fra det nedsatte udvalg om, at undervisningsministeren ville overveje og undersøge mulighederne for et forslag, som var fremsat af det daværende medlem af tinget hr. Oluf Steen, et forslag, som også var behandlet i udvalget, og som gik ud på for fremtiden at lade lytterrepræsentanterne i radiorådet udpege af folketinget.

Ministeren lovede at ville undersøge mulighederne, og til disse undersøgelser må vel regnes, at han nedsatte et udvalg, som har arbejdet med mulighederne for et lovforslag, og som har afgivet betænkning i oktober i fjor. Udvalgsbetænkningen indeholdt det forslag, som med ganske få ændringer behandles her i dag.

Der er i forslaget en række ændringer af nugældende lov, som sikkert ikke vil volde uenighed. Hertil regner jeg ændringen af navnet fra statsradiofonien til Danmarks radio, forklaringen af ordet radiospredning som dækkende både radiofoni og fjernsyn, det er der ingen realitetsændring i, og heller ikke i forhandlernes anmeldelsespligt, som overføres til denne lov fra anden lov. Ekspropriationsbemyndigelsen tages ud af loven ud fra den opfattelse, at nødvendige ekspropriationstilladelser må kunne gennemføres ved de årlige ekspropriationslove. Visse redaktionelle ændringer findes også, men som sagt, jeg går ud fra, at der ikke vil opstå store meningsforskelligheder om de ændringer, jeg her har nævnt.

Jeg vil imidlertid gerne nærmere omtale de principper, hvorom der kan blive uenighed, og fastslå mit partis standpunkt hertil. I lovforslagets § 1 hedder det, at Danmarks radio er en selvstændig offentlig institution, der har eneret på radiospredning. Dette princip er mit parti enig i. Vi er af den opfattelse, at det massepåvirkningsmiddel, som radio og fjernsyn er, ikke bør være på private hænder. Der ville blive en række tekniske vanskeligheder, hvis man skulle tillade private stationers radiospredning, men rent bortset herfra er der for os en række mere tungtvejende årsager til at sige nej til privat forretning i æteren. Sådanne stationer må

antages at skulle finansieres ved annonceindtægter, og det er et spørgsmål, om ikke annoncørernes interesser kræver en sådan — ja, man tør vel kalde det — popularisering af programmerne, at det ikke vil kunne undgå at påvirke også den officielle radios programmer til skade for de mere krævende lyttere, og en popularisering, som samtidig vil hindre en efterlevn af lovens krav om, at udsendelserne skal være alsidige, kulturelle og oplysende. Man må vel også regne med et stigende omkostningsniveau. Det antal kunstnere, som kan stå til rådighed for udsendelser, er i vort land så begrænset, at en ekstra efterspørgsel efter dem kan medføre et forøget omkostningsniveau. Det samme gælder vel også grammofonplader o. lign. Det er også et spørgsmål, om det ikke først og fremmest vil blive de meget pengestærke koncerner, som kan fremskaffe de beløb, som annonceringen vil koste, og hvis det er sådan, vil det være til skade for den del af dansk erhvervsliv, hvis annoncebudget af naturlige grunde er begrænset.

Det forekommer mig, at der også her vender en side mod pressen. For det første skal vel muligheden for annoncering i en privat radiospredning også være åben for pressen, og her vil det vel først og fremmest være de store bladsammenslutninger, som kan tillade sig at annoncere; dette sammen med selve de private stationers virksomhed vil, antager jeg, yderligere skærpe vanskelighederne for bl. a. provinspressen. Måske er jeg på dette punkt arveligt belastet. At være datter af en provinsredaktør betyder, at man fra barnsben erindrer den værdi, det lokale blad har, dets meningsdannende betydning, dets indsats for de lokale interesser, dets virke i byens liv, dets evne til at sætte netop de problemer under debat, som berører det lokale område. Jeg synes, det ville være bittert at se dette forsvinde til fordel for private pengeinteresser.

Lad mig endnu en gang understrege, at mit parti står fast på princippet, at Danmarks radio bør have eneret på radiospredning. Men er man tilhænger heraf, må man også være af den opfattelse, at der i ledelsen af radioen må være et bredt sammensat radioråd, som med støtte af et programudvalg, bl. a. omfattende en række sagkyn-dige på forskellige områder, kan sikre, at